

DIUMENGE II DE PASQUA (C)
Homilia del P. Jordi-Agustí Piqué, monjo de Montserrat
22 d'abril de 2007
Fets 5, 27b-32. 40b-41
Ap 5,11-14
Jn 21, 1-19

Benvolguts germans i germanes en Crist:

«El Déu dels nostres pares ha ressuscitat Jesús [...] La dreta de Déu l'ha enaltit [...] Nosaltres en som testimonis (Ac 5, 30. 32a).

Amb aquestes paraules iniciàvem la Litúrgia de la Paraula d'aquest tercer diumenge de Pasqua. Estem davant de la confessió de l'Església de la primeria que cerca de formular la seva fe en la resurrecció del Crist que, mort per nosaltres, viu per sempre. Els apòstols, els testimonis, confessen obertament que aquell Jesús que fou immolat, ara és viu perquè la «dreta de Déu l'ha enaltit», l'ha ressuscitat.

La segona lectura ens presentava la dimensió universal d'aquesta confessió de la resurrecció del Crist: en un context litúrgico-celestial, L'Anyell, degollat però viu, pren el document de la dreta del que seu al tron i els qui contempen aquesta acció l'aclamen com el qui, ell tot sol, pot obrir els segells del document. L'escena es descrita amb dimensió universal: «Eren milers i miríades de miríades, que exclamaven [...]. Totes les criatures que hi ha al cel, a la terra, sota la terra i al mar, [...] que proclamaven» (Ap 5, 11b.13). Què exclamaven, què proclamaven? Que l'Anyell que ha estat degollat i ha comprat per a Déu tota tribu, llengua, poble i nació es digne de prendre el document i d'obrir-ne els segells i de rebre tot poder, riquesa, saviesa, força, honor glòria i lloança. I aquesta lloança culmina tot alabant tant al qui seu al tron com a l'Anyell, pels segles dels segles.

El fragment de l'Evangeli que ha estat proclamat correspon al capítol 21, que és reconegut com un apèndix a l'Evangeli de Joan i ens situa en la vida de la comunitat cristiana de després de Pasqua. Aquesta comunitat remarca, després de l'experiència de Pasqua, la figura de Pere que rep, després de la confessió, el manament de Jesús: Segueix-me! D'alguna manera el seguiment de Jesús continua en la vida de fe de la comunitat dels creients malgrat l'absència/presència del Senyor.

M'atreviria a dir que estem davant de tres confessions de fe, o millor, tres formulacions de la mateixa fe. Però, també m'atreviria a dir que són formulacions que parteixen de l'experiència de Crist, mort i ressuscitat, que porta a la confessió i al testimoniatge. Tres expressions que troben la seva formulació en la mateixa vida: la confessió personal, la confessió litúrgica i la confessió en l'experiència del trobament personal amb el Crist.

Totes tres confessions s'acosten al Crist ressuscitat des de la fe. La fe no anul·la les preguntes lògiques de la raó ni aigualia els dubtes davant el reconeixement ni estalvia el dubte davant la necessària confessió. Avui aquests dubtes es materialitzen en qüestions sobre la historicitat de la figura de Jesús, en la indiferència envers la celebració fraterna de la fe en la litúrgia, en la recerca d'experiències que alienen i que porten a l'evasió a la crítica, a la dispersió, a l'endormiscament; qui sap si passen per posar la voluntat en altres «absoluts» que no poden salvar. La fe cristiana només és tal si es radica en la persona de Jesús. La formulació caldrà, segurament, adaptar-la.

Em preocupa, germans i germanes, que en el nostre temps els cristians no puguem trobar la formulació significant de la fe. Per a mi aquesta manca de formulació té com a rerafons la manca de l'experiència del ressuscitat. Crist ha ressuscitat: només ho puc confessar obertament des de la fe i em sembla que avui aquesta fe necessita d'una forta experiència per poder néixer, créixer desenvolupar-se fins a transformar la nostra vida de creients. Si aquesta fe es confessant es farà entenedora en les obres.

Estem mancats d'aquesta experiència o estem mancats de llenguatges que parlin de transcendència?

Els evangelistes es mouen i expressen la trobada experiencial amb Jesús des del misteri, amb gran respecte, fent del quasi suggerit l'eina eficaç per parlar del misteri de la resurrecció sense desvelar-lo però si contemplar-lo.

L'art pot fer vibrar les entranyes de l'ésser humà amb experiència de transcendència. Händel amb el seu Al-leluia plasma i fa vibrant la contemplació de la visió de l'Apocalípsi que canta al Crist Senyor, Kyrios, per sempre. En la nostra Basílica la imatge present/absent, penetrant del Crist de Subirachs ens posa en els ulls i en el cor la presència/absència del ressuscitat. Les formes, l'olor, la llum, els signes sacramentals de la litúrgia ens porten al llindar de l'experiència del Crist viu i actuant en la seva Església, que ara edifiquem tot fent eucaristia.

Què fem, doncs, que no ens en sortim de transmetre l'experiència del ressuscitat? Què fem, doncs, que no som capaços de deixondir-nos de les nostres seguretats i convertir-nos, com Pere que no reula després de les tres negacions? Què ens falta per a poder cantar de manera esclatant i significat per als nostres contemporanis l'al-leluia que la litúrgia ens posa al cor, als llavis i a la ment? Què ens manca que no podem experimentar el que van experimentar els deixebles i que els va fer passar de la por a la confessió del Crist com a vivent?

A mi em falta, germans i germanes, més fe en el Crist que presenta a Tomàs les llagues de la Passió, més fe en el Crist que no s'avergonyeix de Pere i que ve a trobar a les dones per a què el reconeixin transfigurat. A mi em falta més humilitat per superar els límits del ara, del benestar, de la ciència, de la intel·ligència; em falta l'empenta per a córrer amb el cor eixamplat pels camins de l'Evangeli i deixar-me que em porti a reconèixer-vos com a germans. Em falta la gosadia de l'Esperit que guia l'Església i fecunda els seus sacraments i ens aplega en comunió amb l'únic que revela el rostre del Déu Amor i el comunica als qui creuen en Ell: Jesucrist, el Kyrios, Senyor del Temps i de la Història.

Malgrat això sento que la Gràcia omple i empeny els batejats i m'emociona veure-us a tants i tantes units entorn de l'altar, als peus de Santa Maria, com a batejats, per cantar les lloances a Déu i compartir la Paraula, el Pa i el Vi de la Nova Aliança. La Gràcia em fa sentir més unit, més cristià amb tots vosaltres que compartiu el Baptisme del Crist, recordeu la seva mort i celebren la seva resurrecció; em fa més atent a vosaltres que compartiu el seu sofriment en la vellesa, en la malaltia o en la soledat i que ara esteu a casa o als hospitals. La Gràcia em fa reviure l'esperança que troba en l'Amor predicat per l'Església el lloc de refugi en la maltempsada dels nostres dies, la confiança enfront a tantes falses seguretats, la fe predicada i viscuda pels sants i santes d'avui i d'ahir que malgrat llur feblesa van ser forts en l'amor a Déu i al germans. És la Gràcia la que ens mou a ser profundament agraïts pels fruits d'aquest Any Jubilar que el dia 27 d'Abril clourem solemnement. O és que potser tot això no és signes de la resurrecció operant del Crist? No és això signe de la seva presència entre nosaltres?

Demanem, doncs, que no ens manqui el do de la fe per poder, malgrat tot, creure i anunciar als nostres contemporanis que Crist ha vençut la mort per sempre i viu per sempre i transformar el nostre avui i ara en llavor d'eternitat. Demanem-ho humilment al Pare que essent Tot Amor ha ressuscitat el seu Fill; demanem-ho confiadament al Fill que en el seu total lliurament ens ha revelat l'amor del Pare i ens ha mostrat el seu rostre; demanem-ho amb obertura de cor al Sant Esperit que ens endinsa en el Misteri inefable de l'amor infinit de Déu: Unitat inefable, Trinitat santa, pels segles dels segles. Amén.